

semtertja, samo ta je vedel, da nadknez še ni prebolel bridke izgube. Vedril ga je, kratkočasil ga je, v dobro voljo ga je spravljaj na vse načine. Za nekoliko časa se mu je posrečilo, a za dolgo ne.

Kakšen pa je postal šele Krut, ko se je vrnil iz zmagoslavne vojne v stolno mesto Velegrad! Odklonil je vsak slovesen vzprejem. V svojem gradiču je tičal skoro neprestano, kakor jazbec v jazbovini. Za družbo in družčino je čimdalje manj maral. Ko je opravil dopoldne vladarske posle, se je umeknil v notranje prostore, nemirno hodil po sobi gori in doli, sedel, si podprl glavo z rokami in bulil pred se v mizo, pa zopet začel hoditi po dvorani gori in doli.

Živci so mu bili že vsi razburjeni, v neprestanem valovanju, in da bi jih pomiril, je segel po strupenem zdravilu — po žganici. In tako se je je bil kmalu privadil, da brez nje kar živeti ni mogel. Če ni mogel dolgo zaspati, in so mu razne grozne misli blodile po glavi, če je menil videti v temi po kotih črne pošasti, je zgrabil za majoliko žganice, ki je stala na mizici poleg postelje, in pil, pil toliko časa,

da se je omamil in zaspal. Zjutraj je pa zopet z žganico začel novo delo.

Izprva je znal prikriti ljudem grdo, sramotno navado, ki se ji je bil vdal. A dolgo je tudi njegova izredni orjaška narava ni mogla zatajevati. Njegov nemirni pogled, motne oči, bolj in bolj zabuhli obraz, nepri-

jeten duh iz njegovih ust — vse to je kmalu izdalo ljudem nadknezovo skrivnost, njegovo zlo razvado. In s strahom so si ljudje pomežikovali in šepetali in se povpraševali, kaj bode iz Kruta, če ne opusti tega strupa.

„Gospodar!“ e stopil nekega dne pogumno predenj pobočnik Stojmir. „Ako mi tudi precej odbiješ glavo, nekaj ti pa vendar moram povedati. Gospodar, kot zvest podanik tvoj, častivectvoj, prijatelj tvoj te lepo prosim: pusti žganico! Ta te bode umorila!“

Nadknez je malo zardel: videlo se je, da ga je vendar še malo sram, nekaj časa je molčal, pa de-

jal: „Pusti me, naj me konča, saj to ravno hočem!“

„Gospodar, kako moreš vendar kaj takega izgovoriti? Ali te ni škoda, škoda tvojih lepih telesnih in duševnih zmožnosti, ki jih

NAGROBNI SPOMENIK.

A. GANGL.